

”Sure ældre mænd” på tur til Masurien.

Firhjulstrækkeren parkeres i skovkanten, meget forsigtigt begiver vi os ned langs skovkanten frem mod en 8 meters høj høchsitz, som i de næste par timer skal danne rammen om en af vore mest spændende oplevelser i livet.

Rundt om os lyder hjortenes brøl op mod den klare fuldmåne, og medens vi venter, skal I få lidt forhistorie.

Tirsdag eftermiddag finder der ”store” forhandlinger sted i kontoret ved Korsholm Jagtrejser. Jesper og Anders forsøger stædigt at finde frem til en løsning for to ældre herre, som har lyst til at skyde en brunsthjort i Polen.

Erik har verdens bedste kone, det må Helle bestemt være, når ens 70 – års fødselsdagsgave kan udmåles i en brunsthjort på op til fem kilo --- eller derover, hvor finder man en sådan kvinde?? Ved siden af Erik, sidder hans gode ven John, en gæv vestjyde, der ikke lige med det samme køber alle Erik, Jesper og Anders ’s gode argumenter for at dele ud af de surt sammensparede lommepenge.

Bag os brøler to store hjorte, den ene er meget dyb i mælet og ret langt væk, den anden er tættere på og lidt lysere i stemmen. Det er fantastisk at sidde her med John, hans Sauer 202 cal. 308W, og præsidenten for den lokale jagtklub, som er vært for vores Polens tur

Ved et rent uheld kommer jeg forbi jagtrejsekontoret, og kan ikke dy mig for at kaste et drillende spørgsmål ind i flokken ” Nå? Er de stadig ikke gået i fælden” hov, stop lige” råber Anders ”Hvad skal du lave i de næste par dage?” ”Hvad med en tur til Polen, som guide for de to Herrer her?” ”Hvor lang tid skal du have til at pakke sækken?” ”Tyve minutter” er svaret ”Og en time til at overbevise min hustru” ”godt, vi venter” siger Jesper.

Den mindste hjort er nu ca. et par hundrede meter inde i skoven, som består af en blanding af løv og nåletræer. Vi sidder med ryggen til skoven og ser ud over et engareal med grøfter og små læhegn, et dejligt skue, nu hvor råvildtet er på vej ud for at spise deres aftensmad. Rundt om os ligger der forskellige gårde og huse, hvor man er i gang med aftensmaden og klargøringen til nattens komme. Host, host, host, og så det lange brøl, for f..... det er næste ikke til at holde ud.

Hvad er egentlig problemet? Problemet er at de to gode venner, der gennem hele året fisker sammen i Skjern Å, hvor den ene store laks efter den anden bliver hevet op af vandet, ikke før har været på rejse sammen, ikke taler meget fremmet sprog (udover københavnsk og vestjysk), og ikke er vant til at navigere i fremmet farvand, så, derfor kunne det være en rigtig god ide at have en rejsefører med på turen.

Hjortene brøler igen, nu er de på vej frem mod os, men stadig ret langt væk, at dømme efter lyden. Tusmørket falder på, medens fuldmånen kommer frem og kaster et sølvagtigt skær over engen. Overalt er der en koncert af gøende hunde, hver eneste gård eller hus har mindst to hunde, som her ved aftenstide gør som gale i et forsøg på at ødelægge idyllen. Hårene rejser sig på hovedet, de to hjorte forsøger at overgå hinanden i rå vildskab, medens de brøler deres brunst ud i den lyse efterårsaften.

Den ene, ham fra "København", er helt oppe i det tynde luftlag, medens vestjyden forsøger at mane til sindsro, det her forslag kan jo koste penge, hvad skal jeg have for mit arbejde, der er flere spørgsmål, som kræver lidt omtanke, hvis man er vestjyde, og ikke kommer fra den københavnske stenbro, hvor afstanden mellem tanke og handling ikke er ret stor.

Ny brøl, tæt på, til venstre for os, hjorten trækker ned mod en lille eng omkranset af læhegn, nu begynder det at blive meget, meget spændende.

Jeg giver John signal til at skifte plads, så han eventuelt kan skyde til engen til venstre for os, der er ikke megen plads i "kassen" når tre grand voksne mandfolk skal skifte plads uden at det må høres, men hurtigt og lydløst er John klar på sin nye plads.

Efter nogen tids snakken frem og tilbage kommer vi til en egentlig aftale, og Jesper kan gå i gang med papirarbejdet, Jesper går ud fra at min hustru er samarbejdsvillig. Nogle timer senere er alle aftaler på plads ----- vi starter næste dag klokken tyve fra Tarm.

Det bliver bare ved med at bruste bag os, og det ene brøl afløser det andet, nu brøles der flere steder omkring os, og hjortene hisser hinanden op til utrolige kraftpræstationer.

Enkelte gange kan jeg høre hjortenes stænger slå mod grenene ----- det er tæt på nu, men.

Onsdag klokken tyve holder jeg i Tarm ved John's hus på Irisvej, de to ældre herre er mere end klar, og efter få minutter er vi på vej.

Vi har tolv, fjorten hundrede kilometer foran os, så "klampen i bund" vi skal på hjortejagt, og snakken går, forventningerne er store hos de to, Erik har næste ikke sovet siden beslutningen blev taget, så vi er nød til at snakke for at holde os vågne på hele turen, som går mod Hamburg, forbi Rostock, den Polske grænse, og tværs over Polen ind i det gamle Ostpreussen, hvor Masurien er en dejlig landsdel med et meget kuperet terræn med søer, floder, og store skove --- her bor de store brølende hjorte.

Hvad sker der? Hjorten, der er nærmest, er på vej væk mod højre, det kan ikke være rigtigt, så tæt på, og så alligevel så langt væk, nu gik det lige så godt.

Ret foran os kommer en mindre buk frem på engen, det er lige som om at bukken ikke kan drage os til sig --- nu er det hjorten det gælder. Til højre for os nede ved skovkanten sidder en hare ganske uimponeret af hjortene bag os, det saftige græs er meget mere interessant for den, medens den holder øje med et par rævehvalpe ovre på den anden side af det nærmeste læhegn.

Ved den polske grænse gør vi en mindre pause, hvor de ældre herre kan få tømt blæren, skiftet fører, og vekslet penge til den lokale møntfod.

Erik har haft rattet et par timer før grænsen, og vi har opdaget en side ved ham vi ikke kendte, han er en rigtig "motorbølle", vil køre rigtigt stærkt på motorvejen, hvor der ingen særlig trafik var, medens John og jeg hele tiden forsøgte at tale han til fornuft og ned på omkring de 130.

Nu går turen tværs over Polen på hovedvej 10, 22, og 507.

Vi har meget svært ved at komme ud af en by midt i Polen, hvor vi gentagende gange tror, at vi er på vej i den forkerte retning, efter en halv times tid må vi erkende, at det er os der ikke forstår afmærkningen og vejnumrene, så langt om længe er vi på rette vej igen, og ankommer til vores logi lidt forsinket, men tids nok til at sige goddag til vores tolk, jagtforeningsformand, og hjælpeskytter. Vi får mad, aftalt mødetidspunkt, inden vi går til køjs til et par timers velfortjent middagssøvn. Op igen kl. 1630, forventningerne er kæmpe store --- til det hele --- vi får aftensmad, under hele opholdet får vi alt det vi kan spise og lidt til, så det kan man ikke klage på.

Kl. 1730 er skytterne og bilerne klar --- vi er klar --- John og skal med "Præsidenten" og Erik skal med en skytte til et andet område, end det vi skal arbejde i.
Endelig er vi på vej.

Brølene fra hjorten bag os er enorme, han er rigtig godt gal i hovedet, og bliver hele tiden svaret af den antagelig større hjort længere inde i skoven, hvilket ikke gør ham i bedre humør.

Nu er hjorten igen til højre for os, så John må igen skifte plads i "kassen" så det er ikke kun at sidde på røven hele tiden.

John er klar igen nu med riflen pegende ned mod haren til højre for os, bag os brøler hjorten medens den slår stængerne mod grenene, det er et fantastisk skuespil som udfolder sig omkring os, aldrig har jeg været med til noget lignende.

En hind og kalv kommer springende ud af skoven, de er lige ved at træde på haren, og løber over den lille eng mod læhegnet.

Som en kampvogn, med stængerne langs ryggen, og med dampen ud af den vidt åbne mund, brølende som en sindssyg, kommer hjorten fri af skoven, ud på engen efter hinden og kalven.

John hæver riflen følger hjorten, og da hjorten sanker farten en smule hvisker jeg "skyd nu" Drønet fra 308 overdøver alt omkring os, og jeg ser hjorten miste fodfæstet på forløbene, som en hovedskudt hare går hjorten i græsset --- alt er stille --- det virker mærkeligt, efter alle de meget store lydæssige oplevelser vi lige har været igennem --- alt er stille --- hjorten forsøger at komme op igen, men han er forendt, han ved det bare ikke endnu.

Efter en stund begynder den gamle hjort at brøle igen --- "live must go on"

Der er et eller andet galt med "Præsidenten" han fik ikke givet tilladelse til skuddet, men nu er det for sent, er hjorten ikke skudbar? Hvad er der galt? John og jeg ser på hinanden --- det er lige meget, hvad man mener, John har skudt sig en kæmpe hjort, nu er det det, der gælder, og ingen på denne jord kan tage oplevelsen fra John.

Efter en tid klatre vi ned og går de 50/60 meter over til hjorten, normalt går jeg ikke sådan rundt og giver andre mænd "krammer" men da jeg ser hjorten må der ske noget ganske særligt, og John får et ordentlig kram.

Hjorten er usandsynlig flot, som den ligger der på den dugvåde eng. Jeg tæller sprosserne --- ulige fjorten ender, måske en medalje hjort. "Præsidenten" ser stadig alvorlig ud, hjorten er for ung, skal normalt være over ti år før man må skyde den, men hvem har fortalt os noget om det?

Foto, foto og atter foto hjorten og John bliver foreviget gang på gang, det vil ingen ende tage.

Efter at Præsidenten har været længe væk efter bil og hænger, kommer han tilbage, så vi kan brække hjorten, læsse på hænger, og køre tilbage til byen, hvor jagtklubben har et køle hus, her bliver hovedet skåret af, flere fotos, afsluttende med vejning. Hjorten vejer 170 kg. brækket, en meget stor hjort efter polske forhold.

Erik har haft en fin tur, hvor han har set en meget fin otteender, men desværre for ung den første aften. Resten af turen havde Erik ikke meget held med sig, og resultatet blev meget bedre de efterfølgende dage, så turen endte ikke som vi kunne ønske os for Eriks vedkommende --- ingen hjort.

John nåede lige at tage livet af en gris inden vi igen drog den samme vej vi kom fra tilbage til Danmark --- nu går Erik rundt med bristede håb, som vi snarest må få lavet om på --- husk på at "sure gamle mænd" lever ikke for evigt, og går livet dem imod kan de blive "rigtige sure gamle mænd" --- og det tror jeg ikke Korsholm Jagtrejser vil have siddende på sig i al evig tid --- så vi skal snart på den igen.

Jens Koefoed - Daglig leder af Korsholm skydearena

Her følger billeder fra turen:

